

станието. Двама турци били убити. Военниятъ съветъ наредилъ, градътъ да се укрепи на около и охраната да заеме позиции. Църковнитъ камбани звънили и народътъ се поздравилъ съ свободата!

Тъй Копривщица се обявила за *свободенъ градъ на 20-и априлъ* — десетъ дена по-рано отъ уговорения 1-и май. Каблешковъ написва едно писмо до главния войвода Бенковски, въ което му разказва, че, за да попрѣчи на Неджипъ да улови и запира въ тъмница възстаницитъ, военниятъ съветъ решилъ да дигне възстанието. „*Сега, когато ви пиша това писмо, знамето се развѣва надъ конака, пушкитъ гърмятъ, придружени отъ звѣна на църковнитъ камбани и юнацитъ се цѣлуватъ единъ другъ по улицитъ. — Братя, последвайте нашия примѣръ!*“!...

Писмото било дадено на единъ пѣргавъ възстаникъ. Яхналъ на конь, той препусналъ съ електрична бързина за Панагюрище. Коньтъ се уморилъ и падналъ на пѣтя, юнакътъ пешъ стига въ Панагюрище и тича право въ кжщата на „Временното правителство“. Въ 3 часа следъ обѣдъ вратитъ на Бенковски се потропватъ. Момькътъ, изпращенъ отъ глава до нозе, страшно изморенъ; съ потни капки на лице, едва що пристига отъ Копривщица и подава писмото отъ Каблешкова до войводата.

Бенковски поема писмото и бързо го прочита.

Изеднажъ той изкача на двора, гръмва съ пушка и извиква:

— Възстание! възстание! Ставайте всички! Нашитъ братя въ Копривщица възстанали и освободили града. Скоро викайте хилядникътъ *Павелъ Бобековъ*! Нека той свика стотниците и десетниците, а тѣ да свикатъ юнацитъ... Възстанието се обявява! Гърмете съ пушкитъ! Удрийте камбанитъ!

Въ мигъ чаршията се затваря. Мжжетъ изчезватъ отъ улицитъ и градътъ запустява. Всички мжже се затичатъ въ дома си да облѣкатъ възстаническата си униформа,